

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. II. Appelatio à dogmatica Constitutione ab Ecclesia recepta ad futurum Concilium, est publica Schismatis & Hæreseos professio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

rale sine te, sed tantum per te cognoscere potest.
Non credidit ergo Philippus Pulcer, & Administri ejus, appellationem à Pontifice ad Concilium in materia fidei esse legitimam.

9. Lutheranos, non obstante Appellatione à Bulla Leonis X. ad futurum Concilium, Orbis Catholicus universus, atque ipsa imprimis Gallia uti professos Hæreticos detestata est, etiam priusquam Concilium celebraretur. A Supremis Curiis flammis damnabantur, tametsi solâ Pontificis Bullâ condemnati, quæ non nisi consensu tacito in Galliis fuerat recepta.

§. II.

Appellatio à dogmatica Constitutione ab Ecclesia recepta ad futurum Concilium, est publica Schismatis & Hæreseos professio.

Appellare à dogmatica Constitutione ab Ecclesia recepta, nihil est aliud, quàm publico instrumento separare se ab auctoritate & fide Ecclesiæ. Est ergo publica Schismatis & Hæreseos professio. Atque adeo tam evidens quod ii qui à dogmatica Constitutione appellant, Schismatici sint & Hæretici, quàm evidens est quod illa ipsa, à qua appellarunt, Constitutio recepta sit ab Ecclesia. De hoc principio nemo est qui dubitet. Sed quandonam dogmatica Constitutio dicenda est ab Ecclesia recepta? Hic cavillantur Novatores. Res hæc accuratè explicanda, ut convertantur, aut certè convincantur qui contradicunt.

Catholici omnes concedunt Ecclesiam esse
vifi-

visibilem, neminem in terris præter Pontificem & Episcopos de fide judicare posse; partem Episcoporum maximam Pontifici unitam non posse errare. Hæc totidem sunt fidei puncta. Concedunt præterea Theologi passim omnes tacitam quandam esse Bullarum acceptationem, nudumque Episcoporum silentium pro consensu haberi, eo quod Episcoporum pars maxima sine crimine prævaricationis fide periclitante tacere non possit. Ex his irrefragabilibus principiis sequitur, Constitutionem dogmaticam ab Ecclesia tunc esse receptam, quando quindecim circiter Episcopi dumtaxat reclamant. Non est ergo cur tutos & extra teli jactum positos arbitrentur se refractarii per suam paucorum appellationem: per hanc faciunt potiùs publicam Schismatis & Hæreseos professionem.

Ecclesiæ praxis in causa Pelagianorum, rem quam asserimus evidenter confirmat. Octodecim Episcopi Pelagiani à sententia Pontificis ad futurum Concilium provocaverant: sed non obstante hac appellatione, Ecclesia universa eos velut professos Hæreticos averfabatur. Exauthorabantur ab Imperatoribus, à Concilio Ephesino anathemate percutiebantur, ne auditis quidem iteratis ipsorum tricis & cavillationibus. Enimvero lata S. Sedis in Pelagianos sententia, tacito particularium Ecclesiarum accedente consensu, vim apud omnes habuit, auctoritatemque Ecclesiæ universalis, etiam priusquam Episcopi subscripsissent. S. Aurelius Episcopus Carthagenensis cum ceteris Africæ Episcopis communicans mandatum ad se
missum

missum ab Honorio Imperatore, quo præcipiebat ut Episcopi omnes Pelagii & Cælestii damnationi subscriberent, dicebat, istorum Hæreticorum errores *ab universali Ecclesia* fuisse proscriptos, tametsi necdum subscripserent Episcopi, & octodecim reclamassent.

Apud Garner. 2. p. in Mercat. p. 252.

Ne quid mali, inquit ex supradictorum serpentina persuasione, ab universali Ecclesia totius orbis exclusa, fortassè subrepat. Eadem habet Possidius. Postquam enim dixerat, Innocentium & Zozimum Pontifices anathematizasse Pelagianos, & ab omnibus Catholicis anathematizari præcepisse, adjungit :

Possidius vita S. August. c. 18.

Et hoc tale de illis Ecclesie Dei Catholice prolatum iudicium, etiam piissimus Imperator Honorius audiens ac sequens, suis eos legibus damnatos, inter hæreticos haberi debere constituit. Legumque istarum una fuit, ut damnationi Pelagianorum iudicioque Ecclesie subscriberent Episcopi omnes.

Carm. de ingrat. c. 9.

Postquam Episcopi subscripserant, S. Prosper testatus est, sententiam in Pelagium latam subscriptam jam esse non solum ab Ecclesia, sed *mundi manu*. Idem de Constitutione *Unigenitus* dici potest, præsertim hodie, quando litteras habemus Metropolitanorum mundi fere totius, suo & Suffraganeorum suorum nomine testantium, Constitutionem esse infallibilem fidei regulam, legemque irrefragabilem. Hoc igitur, à quo appellatur, iudicium subscriptum est *mundi manu*.

Quàm luctuosus ac deplorabilis se oculis nostris offert hodiernus quarundam Gallie Ecclesiarum status ! quæ præbyterorum & ignorantium ac murmurantium monachorum coitiones & turbæ ! qui appellatione
impia

Tractatus de Schismate. III

impiâ ac temerariâ vexillum infame Schismatis erexerunt. Quid est, quod à rebellibus fidei & Religioni non sit timendum? Verum quidem est, in his quoque afflictis Ecclesiis populum maximâ parte servare fidei simplicitatem sub Pastoribus errori venundatis: adeò ut hic valeat, quod de Ecclesia Antiochena (cujus plebs erat Catholica Clerus Arianus) olim scripsit Theodoretus.

Leontius Antiochenus Episcopus tametsi sordibus erat Ariane blasphemia inquinatus, tamen eas callidè occultare studuit. . . . Qui doctrinam sequebantur Apostolicam, illis iste neque prospexit, neque ullum omnino honorem detulit Ecclesiasticum. At qui infano Arii cacati erant errore, ejus operâ maximam sunt auctoritatem consecuti, & ad Sacrosanctos Ecclesia ordines elati. . . . Ob quam causam Clerus complures habuit hæretica labe contaminatos: sed tamen maxima pars populi veram sanamque doctrinam tuebatur. Hæc tamen paulatim defecit.

Theodoret. l. 2. c. 24.

§. III.

An ab Ecclesiasticis aut Religiosis, à dogmatica Constitutione ab Ecclesiâ receptâ ad Concilium appellantis, accipi possint Sacramenta.

Nunc mandatam hoc ad vos ò Sacerdotes. *Dicit Dominus omnipotens: & mittam super vos maledictionem, & maledicam benedictioni vestre. Cælestes hæ minæ Sacerdotes appellantes feriunt. Quippe ostendimus, eos Schisma & Hæresim sua appellatione professos. Hinc jam quæritur an Sacramenta peti & accipi*

Malach. 2. 1. & 2.